

6 pojednání o životě

Ivan Galambica

Ivan Galambica

6 POJEDNÁNÍ O ŽIVOTĚ

Copyright:

Autor: Ivan Galambica

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

Motiv obálky: Matěj Galambica (nar. 2003)

2014

ISBN:

978-80-87976-20-3 (epub)

978-80-87976-21-0 (mobi)

978-80-87976-22-7 (pdf)

MOTTO:

VŠICHNI JSME STEJNÍ, PŘITOM KAŽDÝ JE JINÝ.

CITÁT:

FALEŠNÝ ČLOVĚK NENÍ SCHOPEN PROJEVOVAT LÁSKU. TA JE VÝSADNÍM PRÁVEM ROVNÝCH.

(lidová moudrost)

POJEDNÁNÍ PRVNÍ: LÁSKA

Život Jirky–kapitola první

24. prosince 2013

Jirka seděl v křesle. Ve starém, rozvrzaném křesle, které mělo sedák tak nerovný a plný proláklín a boulí, že jej neustále nasměrovalo mírně našikmo. Křeslo si Jirka koupil v bazaru nábytku. Tedy koupil. Koupil stůl, za pět stovek, ale to křeslo mu k tomu majitel přidal zadarmo. Bazarista byl rád, že se toho hnusného kusu nábytku zbavil. Jirka si vzpomněl, že kdysi, na fotografiích někdy z padesátých let, snad někde v nějakém televizním pořadu, viděl tento typ křesla jako horkou novinku pro moderního socialistického, pracujícího člověka.

Ted' je moderní, socialistický, pracující člověk tedy zřejmě on. A je jedno, že máme již dvacet let po revoluci, že máme moderní kapitalismus třetího tisíciletí, že jsou všude mobily a jiné vymoženosti, jako třeba internet a vůbec cokoliv dalšího. Křeslo prostě zůstalo. Mělo by být na Jirku hodné, protože je velmi pravděpodobně jisté, že právě Jirka je jeho posledním majitelem. Ale nechovalo se k němu zrovna uctivě. Sedělo se mu na něm špatně. Boule tlačila a neustále ho směřovala na stranu.

Jirka pil čaj. Dal by si grog, ale nemá žádný rum. Má jen čaj. Tak pije čaj. Má čaj, křeslo, stůl, nafukovací matraci a spacák. Taky mobil a dvě sportovní tašky plné oblečení. Minulý týden se totiž rozvedl.

Tedy rozvedený je Jiří možná již tak dva měsíce, ale minulý týden to všechno nabylo pravomocnosti a vůbec se to prostě všechno uzavřelo. Takže se ted' tedy (napodruhé) definitivně odstěhoval z bytu. Napodruhé proto, jelikož napoprvé se odstěhoval během léta, na chatu. Nechtěl žít v jednom bytě se svojí (stále ještě) manželkou. Možnost odstěhovat se na chatu se mu zdála jako velmi dobré řešení. Ale jelikož se jednalo skutečně jen o takovou zahradní chatku, pro takové to víkendové přespání, Jirka zjistil, že dlouhodobě se tam bydlet nedá. Byl tam jen do podzimu. Snažil se to vydržet, jak nejdéle to na chatě šlo, protože s ženou, která se s ním rozváděla, prostě bydlet nechtěl.

Nakonec ovšem musel (chtě nechtě) rezignovat a alespoň na čas se vrátit do jejich bytu. Bylo to na podzim, když už se na chatě trvale žít nedalo. Stále ještě nebyli oficiálně rozvedeni, rozvod probíhal a Jirka se tedy vrátil zpět do bytu. Jakmile ale rozvod nabyl pravomocnosti a jakmile se naskytla možnost pronájmu bytu, Jirka neváhal a odstěhoval se. Již podruhé a definitivně.

Jirkovi je 38 let, má dvě děti a dnes je Štědrý den. Venku sněží, či spíše padá něco, jako je sníh s deštěm. Hned to taje, je nad nulou. On nyní sedí právě v té pronajaté garsonce, kam se před dvěma dny tedy přestěhoval.

K dětem půjde až zítra. Dnes mají přece Vánoce. Oni, jeho ex manželka, její maminka se svým chotěm a pes a kočka. Jo a vlastně taky nový přítel jeho ženy. Pan Jára. Ještě loni tam Jiří byl taky. To tam Jára nebyl. Tedy v jejich životě asi zřejmě Jára byl, ale to Jiří samozřejmě nevěděl a jak to tak bývá, dověděl se to jako poslední. Tak to prostě chodí.

Manželka ho přesvědčila, že TAKHLE to přece bude lepší, takže teď jsou všichni pohromadě a v rámci takové té dětské hry, kdy se volá: „NĚKDO MUSÍ Z KOLA VEN“ vyletěl právě Jirka. Takže tady sedí na debilním vybouleném křesle, pije čaj a kouká do zdi. Jirka si nemohl hezčí Vánoce snad ani přát. Myšleno ironicky, samozřejmě.

Ticho začalo lézt Jirkovi na nervy. Chtěl ho nějak přerušit. Co třeba jít do nějakého baru? Nebo aspoň do herny, prostě kamkoliv, kde mají otevřeno? No, ne, že by si to se svým platem mohl zrovna dovolit. Ale co? Ted' má v kapse asi šest stovek, to by na pěknou opici jistě mohlo stačit. S překvapením ale zjistil, že se mu vlastně nechce. Proto jen vstal a opláchl si obličej teplou vodou, což byl jediný luxus, který si v poslední době dopřával. Pak si sedl zpět do křesla a pustil si hudbu z mobilu.

Mobil měl plný svých oblíbených písniček. Byl to takový mix. Měl jich v mobilu asi stovku, zvolil tedy „přehrát vše“ a opět se posadil do křesla. Pancho začal zpívat píseň: „Co se mi zdá?“ a Jirka vzdychl. Vzpomněl si na svoje děti. S nimi často tuto písničku poslouchal.

Jirka přemýšlel, jestli se opravdu přece jen nemá zvednout a jít ven. Ale nakonec to opět zavrhl. To je zvláštní. Jirka si uvědomil, ačkoliv nikdy nebyl zrovna abstinentem, teď skoro nepije. Tedy, aby to bylo jasné, ne že by dříve chlastal první ligu, to rozhodně ne, ale zase je pravda, že si neodříkal. Po obědě pivečko, tu a tam dobré vínečko a jednou za půl roku se přiopít s kamarády, prostě tak, jak to dělá spousta lidí. Jenže teď, poslední dobou úplně přestal pít. Tedy alkohol.

Když mu manželka řekla o tom, že se rozvádí, tak jej to docela překvapilo. On si samozřejmě uvědomoval, že jejich manželství fungovalo tak, jako mnoho jiných. Tedy vůbec. Ale přece jen, měli ...vlastně MAJÍ...dvě děti, šest a deset let, hypotéku, spoustu zážitků...a najednou je to všechno pryč. Jeho žena zahodila jejich společný život a nějak zapoměla zeptat se i jeho, jestli proti tomu nic nemá. Našla si nového chlapa a Jirka byl navíc. Tak to prostě chodí. Stalo se to mnoha lidem před ním a stane se mnoha lidem po něm.

Jiří je tramvaják. Jeho plat je přibližně dvacet dva tisíc měsíčně čistého. Manželka chtěla alimony pět a čtyři, takže devět tisíc, nájem v této garsonce Jirka platí i s energiemi deset, takže mu zbývají asi tři tisíce na měsíc. K tomu platí tisíc pět set půjčku, takže když bude chtít někam děti vzít, bude muset zřejmě vyhrát ve Sportce, nebo podobně. Jednou se to snažil vysvětlit ex manželce, ale ta řekla, že si Jiří nějak určitě poradí. Jirka nebyl konfliktní a raději volil vždy ústup, nežli trvání na svém. Vlastně vůbec neměl rád nikdy žádné konflikty. Říkal si, že život je příliš krátký na to, abychom si v něm našli čas pro hádky a sváry. Ale někdy se stávalo, že protistrana neměla zrovna stejný postoj k věci. To pak Jirka většinou ustupoval.

Jirka vstal a došel k oknu. Sněžilo. Hodně. Ale protože bylo nad nulou, hned to tálo. Tentokrát bude Štědrý den „na blátě“, již je to jisté. Podíval se na mobil. Bylo půl druhé. Teprve? To jej udivilo, měl pocit, že je určitě už víc hodin. Dva dny nevyšel z bytu. Od svého nastěhování. Jen pohodil věci do rohu a pak buď seděl na tom svém křesle, nebo spal, nebo se koupal. Ve vaně. Tahle garsonka měla kupodivu vanu.

Náhle se mu v ruce rozezněl mobil. Někdo volal. Podíval se na číslo. Byl to Karel. Karel Molnár. Karel byl jeho kamarád. Tramvaják, jako on. Když se před půl rokem dozvěděl, že se Jiří rozvedl, gratuloval mu.

–Konečně začneš žít...bejku! Víš, jak si TEĎ užiješ! – plácal jej po zádech a objednával tehdy rundu za rundou.

No, Jirka nevěděl, jak to přesně Karel myslí, ale rozhodně neměl pocit, že by si nějak zvlášť užíval. Od září je rozvedený. Vnitřně se trápil, ale nedával to na sobě znát. Jenže, člověk sám sebe neošidí. Jirka byl myšlenkami stále u svých dětí, u toho, jak to vlastně bude, jestli je bude vídat a jak to bude do budoucna.

Měl pocit, jako by se to na něj všechno valilo. Chodil jak tělo bez duše. Je to skoro týden, co procházel kolem tramvaje, kterou kdosi opravoval, když vtom, nejspíš proto, že měl spoustu starostí a nesoustředil se, zavadil rukou o brusku. Nic vážného se nestalo, ale dalo to šest stehů. „Díky tomu“ byl nyní už skoro měsíc na nemocenské.

Manželka toho využila a donutila ho, „když už je pořád doma“, aby si rychle sehnal nějaký podnájem. On jí vyhověl a od prvního prosince si nové bydlení zajistil. Ovšem jelikož byl zraněn na ruce a musel chodit na převazy a stehy, se nakonec jeho stěhování prodloužilo o několik dní a Jirka „vypadl“ z bytu až předevčírem. K radosti svojí ex manželky a jejího nového přítele. No, ale že by si nyní nějak užíval, jak prorokoval Karel, to mu tedy rozhodně nepřišlo.

Když se Karel dozvěděl, že Jirka nejen, že bude rozvedený, ale bude mít svoji garsonku, zajásal podruhé.

–Domluvíme se a občas mi ji půjčíš jo? – hlásil a spiklenecky na Jirku mrkal.

Karel chtěl zřejmě jeho garsonku použít pro setkávání s tou svojí ...jak ona se vlastně jmenuje...no vida, už si ani nemohl vzpomenout. Snad Kamila, nebo tak nějak. Libuška? Taky asi ne. Prostě nějaké ženské jméno. Taková podivná, tlustá, prsatá, ordinérní prodavačka. Jirkovi se nikdy nelíbila. Ale zná ji. No tak s tou zřejmě Karel chtěl u něj v garsonce...Jirkovi to vlastně bylo jedno. Ať si v té garsonce dělají, co chtějí. Když je to baví.

Jirku napadlo, jak často slýchá o tom, že lidé páchají na Vánoce sebevraždy. Do jisté míry to chápal. Ze smutku, samoty, beznaděje. A jemu bylo smutno, hlavně po dětech. Ale na sebevraždu to zase nebylo, to ne.

Telefon stále zvonil. Zvednul jej. Karel přál hezký svátky. Také se ptal, jestli Jirka není sám, že by mohl jako přijít k nim domů. Jirka odpověděl, že ne, že není sám, že tady má zájezd Havajských tanečnic. Karel se jen zasmál a řekl, že to říkala ta jeho, ať ho prý pozve, ale on (tedy Karel) tušil, že nebude chtít. Tak ŠŤASTNÝ VÁNOCE, zahlaholil a zavěsil. Jirka se podíval na display mobilu. Měl tam dvě sms-ky. Tak si je otevřel. Obě byly rýmované stupidní Vánoční básničky, jedna o tom, že saně se Ježíškovi zvrhly a Jirka nedostane k Vánocům nic a druhá taky nějak podobně vtipná. Posílali to lidé, které běžně přes rok skoro neviděl, ale teď, zřejmě v rámci akce POSLAT VŠEM mu došla jejich vtipná Vánoční přání.

Jirka se rozhlédl po prázdném bytě.

–Půjdu ven! – řekl si

–Všude hezky, tak co doma? – zamumlal si pro sebe staré známé heslo všech ženatých mužů.

Oblékl se, obul si boty a vyšel z bytu. Na ulici bylo bláto a za okny bytů svítily Vánoční stromky a blikaly různé žárovičky. Jiří šel městem a díval se kolem sebe. Pozoroval lidi, koukal se dovnitř, do bytů. Chodil bez cíle, sem a tam. Skutečně mu nebylo nějak tak, že by se chtěl sebevražditi, to opravdu ne. Jen

mu bylo smutno. Prostě obyčejný smutek a splín. Říkal si, co asi dělají právě teď jeho děti? Jak se asi mají?

Ve výloze obchodu, který zrovna míjel, bylo napsáno: „Zažijte kouzlo Vánoc!“. Hořce se pousmál, když si pomyslel, jaké čeká na něj kouzlo Vánoc? Je sám, jeho děti s jiným tatínkem a jeho žena, tedy vlastně už ex žena, se těší, jak si to, až všichni usnou, rozdá se svým novým přítelem Járrou pod Vánočním stromečkem. Jak si tím nadělí hezké Vánoce.

A Jirka? Tak jaké asi bude mít Vánoce? Jeho kamarád by jistě řekl, že: „perfektní“. Náhle se zastavil a přemýšlel. To je zvláštní. Co je vlastně hezkého na Vánocích? Pro děti jednoznačně dárky. To bylo jasné. Ale co pro něj? V čem tkví kouzlo Vánoc pro něj?

Jakýpak dostane asi dárek? Rozvod již dostal, tak co třeba rakovinu? Jirka se musel usmát. Kdepak, on nebyl nijak defetistický. To nebyl jeho styl. Jen se mu prostě stýskalo po jeho dětech. Po dětech, které měl rád. Po rodině, kterou ještě loni měl.

Přemýšlel, jaký by vlastně chtěl Vánoční dárek? Kdyby se jej tedy někdo ptal. Mít zpátky rodinu? Ne to ne. Manželka, vlastně tedy už exmanželka, má přece jiného, ne, ne, ne, rodinu zpátky ne. Jeho rodina je pryč. Rozpadla se a již není. Mít u sebe napořád děti? To by šlo. No, ale co jejich máma? Tak, to taky ne, přece nemůže odtrhnout děti od mámy. Děti patří k mámě. Tak co by vlastně chtěl? Zamyslel se a pak našel odpověď. Nebýt sám? Nejprve si tu odpověď vlastně položil jako otázku. Ale pak se utvrdil, že to je to jeho Vánoční přání. Ano, to je možná to pravé. Chtěl by nebýt sám. Zvedl hlavu a podíval se do nebe, směrem k padajícím vločkám. Podle dětských povídaček by někde tam měl být Ježíšek. Schovaný tam v nebi, momentálně maskovaný oblohou a mraky. Jirka vážně nevěděl, co jej to napadlo, ale povídá, zcela nahlas a zřetelně:

–Tak hele, Ježíšku. Ten rok s třináctkou na konci stál za prd. Konec konců, jako jakýkoliv jiný rok. A já v tom byl dost nevině. Když už tedy jsou ty Vánoce, a já si vážně myslím, že jsem celý rok nezlobil, mám taky jedno přání. Není to nic malého, to uznávám, ale Ty jsi přece dost schopný, že? Takže si přeji, abych nebyl už na Vánoce sám. Nemyslím na ty příští, myslím už na tyhle, víš. Prostě nějakou ženskou. Hodnou a hezkou. A taky bych chtěl být se svými dětmi co nejvíce. – a zvedl ruku a zamával do oblak.

Pak se začal smát. Ještě, že kolem nikdo nebyl!

–Co já jsem to za kreténa? – říkal si pro sebe.

Takováhle divadla tady předvádět. Jo, to je vidět, jak samota a smutek leze člověku na mozek.

– No, to jsem si tou procházkou pomoh! Ještě si tady povídám s Ježíškem. Jdu domů. – rozhodl se.

Rázně vykročil. Bylo již před čtvrtou hodinou, dost hodin na to, aby přestal courat po venku. V ten okamžik, když vykročil k domovu, mu podjela noha. Uklouznul a doslova a do písmene sebou fláknul o zem. Naštěstí ztlumil pád rukou. Na neštěstí ruka, kterou tlumil pád, byla právě ta, kterou měl zraněnou, takže sice ztlumil pád a zachránil tím svoji kostrč, ale upadl na ruku a nyní zažíval bolest mega rozměrů.

Vzhledem k tomu, že se právě nacházel poblíž Krčského rybníka, tak si uvědomil, že Krčská nemocnice je poblíž, sotva pět minut chůze. A do této nemocnice poté, co vstal a „rozdýchal“ bolest, směřoval. Ruka jej bolela jako ...no jako blázen, jak se říká. Takže o program na večer dne 24. prosince měl postaráno.

Ruka zlomená nebyla, jen naražená. Věnovala se mu doktorka, něco mezi osmdesátkou a smrtí, poslala ho na rentgen a nakonec mu v rámci Vánoc, nebo proč vlastně, vyndali i stehy, takže na tom Jirka vlastně vydělal. V nemocnici strávil asi tři hodiny. Ruku mu zavázali a on vyšel z ordinace a sedl si na koženkovou lavici na chodbě. Zaklonil hlavu a zavřel oči. Byl unavený. Z toho všeho. Z toho dne, z toho uplynulého roku, z toho života, prostě ze všeho.

Nic se mu poslední dobou nedařilo. Jirka nebyl žádný bolestínek, ale poslední dobou prožíval opravdu samé smutné události. Chápal, vlastně i trochu rozuměl tomu, že jeho manželka se s ním rozvedla. Jejich manželství skutečně nefungovalo. Jistě si přála od života více. Nezlobil se na ni. Jen prostě netušil, jak to s ním bude dál. Bylo mu jednoduše smutno. Někde četl, že po rozvodu si chlap připadá jako znovuzrozený. Taký má totiž holý zadek a chce se mu brečet. Tenhle aforismus na Jirku platil dokonale.

Skutečně, jestli něco poslední dobou cítil, byl to prostě a jenom smutek. Připadal si jako vězeň odsouzený za něco, co nespáchal, nastupující denně do kamenolomu a žijící jenom ze setrvačnosti.

–Je Vám dobře? – ozval se příjemný ženský hlas.

Jirka otevřel oči. Byla to ta zdravotní sestra z té ordinace, kde před chvílí byl. Ted' vyšla ven a uviděla jej sedět na lavici.

–Jo, já jsem v pohodě, jen jsem si opřel hlavu –

–Tak proč nejdete domů? Je Štědrý večer. – řekla sestra.

Jirka se na ni podíval. Byla moc hezká. Možná jí bylo 25. Možná 30. I když, to asi ne, spíše těch 25. Ta bílá jí velmi slušela.

–Víte, já totiž nemám rád ani řízky, ani salát a mám takové nejasné tušení, že mě to dneska čeká. – řekl Jirka a ukázal sestřičce rukou na místo vedle sebe

–Posadíte se? –

Sestra se rozhlédla po chodbě. Nikde nikdo.

–Tak jo– řekla a sedla si vedle něj, a pak dodala

–Ted' bude chvilku klid, ale pak nám začnou jezdit kosti a to bude frmol. –

–Jako myslíte, sestro, zlámaný kosti?

–Ne, myslím kosti v krku, od kaprů. – řekla a zasmála se.

Jirka se podíval po chodbě. Asi deset metrů do nich stál automat na kávu a vedle něj automat na bagety a sušenky.

–Můžu Vás, sestro, pozvat na kávu? – řekl a ukázal na automat.

Za malý okamžik již drželi každý svůj plastový kelímek s kávou a Jirka navíc chroupal sušenku, protože měl hrozný hlad. Byla to jejich Štědrovečerní večeře.

–Jmenuji se Jirka. – představil se.

–Já jsem Ivana. – odpověděla mu.

Seděli na lavici, Jirka a Ivana, na lavici na chodbě, a zatímco všude jinde měli teď řízek a salát, oni jen pili kávu z plastových kelímků, dělili se o sušenku a povídali si. Ivana měla mít dnes volno. Jenže její kolegyně, která měla původně mít službu, jako náhodou onemocněla. A tak, chtě nechtě, musela Ivana do práce.

–Takhle to dělá pokaždé. – řekla Ivana a dodala:

–Když potřebuje volno, prostě onemocní, ...– Ivana se napila z plastového kelímku a ještě doplnila:

–...nebo jí onemocní děti.–

Jirka ji pozoroval. Povídala o té svojí kolegyni. Ale to Jirka nevnímal. Ivana měla malou rýhu klem rtů, takovou sympatickou vrásku. Když pila, našpulila rty, jako při polibku, aby pofoukala nápoj, a při tom se jí ta rýha mírně zvětšila a zvýraznila jí ústa. Ivana měla hnědé oči. A černé vlasy. Ale kdo ví, jaká byla jejich původní barva. Dneska si to ženy přebarvují. Jirkova původní žena byla blondýna. Modrooká.

Ta bílá, kterou měla Ivana na sobě, jí velmi slušela. Jirka si uvědomil, jak se mu líbí ženy v bílé. Domnívá se, že je to nejvíce sexy barva na světě. Najednou si uvědomil, že na něj Ivana kouká s otázkou v očích. Asi se jej na něco ptala, ale on ji vůbec neposlouchal. Koukal se na ni.

–Pardon, omlouvám se. Co jste říkala? –

–Ptala jsem se, co děláte za práci? –

–Aha, takhle. No já jezdím s tramvají. – řekl Jirka a pak dodal:

–Tedy abych to upřesnil: Původně jsem vystudoval ekonomickou školu a mám maturitu. Pracoval jsem v jednom časopise, ale pak jsem o práci přišel. Dlouho jsem nemohl najít žádnou práci. Takže jsem se pak, více méně z nouze, přihlásil jako zájemce o pozici řidiče tramvaje. Bral jsem to jako takovou „nouzovku“, no a ...už tam budu takových sedm let. –

Jirka pak pozvedl zavázanou ruku a doplnil:

– Ted' jsem ale nemocný...s tou rukou. –

S Ivanou si povídali asi půl hodiny. Poté z ordinace vyšla ta její doktorka a povídá:

–No kde jste, Ivanko? – A tím jejich povídání skončilo.

Ivana se zvedla, poděkovala za kávu a měla se k odchodu. Pro Jirku bylo setkání s touto sestřičkou velmi milým zpříjemněním tohoto svátečního dne. Pozoroval ji, jak jde do koše vyhodit plastový kelímek od kávy. Líbila se mu.

Jirka byl na ženy vždycky trochu poleno. Nežli se s nějakou dal do řeči...darmo mluvit. Daly by se o tom napsat celé romány, které by se jmenovaly: „JIRKOVY PROŠVIHNUTÉ PŘÍLEŽITOSTI“. Bylo by to velmi tristní čtení.

Jirka si vždy vyčítal, proč tehdy neudělal tohle a tohle, proč se zatvářil tak, či proč řekl toto. Ale ženy většinou již byly pryč a Jirka sám. Ted', když Jirkovi bylo skoro čtyřicet, to tolik nevadilo, ale když byl v pubertě, měl s tím podstatně větší trápení.

Ivana, tedy ta zdravotní sestra, ted' odcházela a on najednou povídá:

–Ivano...–

Zastavila a otočila se.

–Uvidím Vás ještě? –

Jirka si uvědomil, že to možná zní blbě a tak dodal:

–Tedy nezlobte se...– a pak dodal něco, co znělo možná ještě více hloupě. To byl prostě Jirka. Dodal totiž:

–Když jsou ty Vánoce...–

Jirka si uvědomil, že zatímco do této chvíle se s ní bavil docela normálně, protože mu vlastně o nic nešlo, tak v okamžiku, kdy mu jeho tělo říká, že o něco jde, řekne takový nesmysl. Jaké Vánoce? Co s tím mají společného Vánoce? Co to mele? Prostě panika, či co?

Ona se zastavila, otočila a usmála se a řekla:

–Můžeme se vidět, proč ne, jste sympaták. Třeba po Novém roce? – řekla a sáhla pro papírek, s tím, že mu dá svoje telefonní číslo. Začala jej psát.

–Dám Vám svoje číslo...–

Každý jiný by jásal. Nový rok, to je už za týden. Prostě paráda. Ale on byl sám DNESKA. Takže se dotkl její ruky, zarazil psaní telefonního čísla a dodal:

–A co dneska? Když jsou ty Vánoce? – zeptal se a uvědomil si, že zase mluví o těch Vánocích. Co se to s ním děje? A navíc, si uvědomil, že to možná vypadá a zní trapně. Vypadá jak loudil. A vlastně jím i je. Ona se usmála a řekla:

–Končím v devět, ale pak jedu domů. Ale jestli chcete, můžete mě doprovodit na autobus. Ale skutečně jen doprovodit na autobus, víc nečekejte... – dodala.

Vážně to řekla! Vážně jej neposlala domů, nedala mu košem, nenaštvala se, ale skutečně si s ním dala něco, co by šlo nazvat jako rande. Prostě Jirka měl štěstí, nebo to byl Vánoční zázrak.

Nemělo ani smysl z nemocnice odcházet. Bylo sedm, Ivana končila v devět. Stejně nevěděl, kam by šel. Jirka přemýšlel, jak strávit dvě hodiny času. Takže vyšel ven před nemocnici a zase zpátky před pavilon. To mu zabralo celých pět minut. Tak to udělal ještě jednou. Uběhlo deset minut. Pak si uvědomil, že nemůže takto chodit celé dvě hodiny. Chvilku seděl venku na lavičce, ale byla mu zima. A tak vyšel ven před areál nemocnice.

Na parkovišti před nemocnicí parkují taxíky. V jednom z nich seděl taxikář a Jirka se s ním po chvíli dal do řeči. Probírali spolu, jaké jsou ženské potvory. Taxikář byl také rozvedený, takže měl na ženy svůj jasný názor. Po chvíli povídání pozval taxikář Jirku k sobě do auta, kde bylo příjemně teplo. Pak ovšem musel taxikář někam jet. Jirka tedy vystoupil. Rozhodl se, že obejde parkoviště kolem dokola, ale pak se podíval na hodinky a uviděl, že je již půl deváté. Tak šel k pavilonu, čekat na svou zdravotní sestřičku.

Ivana vyšla asi ve čtvrt na deset a on ji doprovázel na autobus. Ivaně to neskutečně slušelo. Jirka se na ni díval a měl pocit, že se mu to jen zdá. V bílém, jako sestra, byla krásná. Ale teď v civilu, vypadala jako,...jako...jako anděl.

Šli spolu pomalu k autobusové zastávce. Povídali si. Začali si tykat a on jí vyprávěl o sobě. O tom, proč je dneska sám, proč je tady v nemocnici a ona jemu zase vyprávěla o sobě. Říkala, že je jí 28 let. Má přítele, ale bydlí s ním jenom střídavě, protože jim to poslední dobou moc nefunguje. Střídavě bydlí u mámy. Z jejího dalšího povídání vyplývalo, že si v životě také prožila „svoje“.

Vyprávěla o tom, že nějaký čas dělala zdravotní sestru v Anglii, ale pak se vrátila a...Ivana pořád povídala. Povídala, ale Jirka se musel v duchu přiznat, že ji tak úplně nevnímal. Stále jen přemýšlel, jestli je to sen nebo skutečnost. Jestli je ona právě ten Anděl, co je jeho dárkem k Vánocům, nebo prostě jestli to jen nějaký osudový a trapný omyl, kdy ona řekne nakonec: „AHOJ“ a už ji nikdy více nespatri. On takto přemýšlel a ona stále povídala. Tok jejího vyprávění přerušil autobus, který se objevil v dálce. Bylo to její číslo a Ivana se chystala rozloučit. Jirka se na ni díval, čekal, až ona začne s těmi slovy, které se říkají, když se lidé loučí. Ještě, nežli Ivana cokoliv řekla, ale pak Jirka z ničeho nic sám vyhrkl:

–Nechceš jet až příštím? – a v duchu se modlil, ať řekne: „Ano.“

A Ivana souhlasila. A tak dál stáli na zastávce a povídali si. Jirka si po chvíli dodal odvalu a pozval ji na kávu.

–Nepůjdeme si někam sednout? Na kávu třeba? – navrhoval

–Ne, to ne. – odmítala ona.

–Můžeme tady někde najít nějaké otevřené bistro?–

–Ne, vážně ne. Příštím autobusem už vážně pojedu. – řekla.

–A můžu Tě doprovodit dál? Třeba metrem a tak? – nabízel se.

–Ne díky, taky ne. Pojedu sama. – řekla.

–Ale, víš co? – řekla po chvíli.

–Co? – zeptal se.

–Můžeme jít na metro pěšky. Není to daleko. Tak čtvrt hodiny chůze. – navrhla.

A tak šli.

Dva lidé, zachumlaní do kabátů, šli v půl desáté večer, na Štědrý den, kolem čtyřproudé silnice vedoucí od Krče na Kačerov a padal na ně sníh s deštěm. Tesklivý zpěvák by možná nazpíval song o tom, jak smutně a zdrchaně jdou a brodí se tou břečkou na ten sváteční Štědrý den. Ale věřte, že jen málokdo byl v tento okamžik šťastnější, nežli Jirka. Ivana byla skvělá. Přesně rozuměl, co chce říci. A měl pocit, že pro také ona, když on začal něco povídat, přesně chápala, co chce Jirka říci. Dokonce se několikrát stalo, že dořekla jeho myšlenky dříve, nežli je zcela vyslovil. Jako by mu četla myšlenky.

Došli až na Kačerov. Stáli na nástupišti. Vyměnili si telefonní čísla a domluvili se, že se po Novém roce uvidí. Navrhoval, že se mohou vidět dříve, ale Ivana teď nemohla. Má sice volno, ale čekají ji takové ty běžné rodinné návštěvy a jak již říkala, 28. prosince jede s přítelem na hory, a bude tam přes Silvestra. Zkoušel ji ještě trochu přemlouvat, ale bylo to marné. Nakonec řekl, že mu může KDYKOLIV zavolat, kdyby si to rozmyslela. KDYKOLIV.

Rozloučili se. Na rozloučenou ji chtěl políbit, ale nakonec to neudělal. Ne že by byl až zas tak stydlivý, ale prostě ji chtěl jen pohladit po vlasech. A přesně to udělal. Vlastně ji jen pohladil po čepici, ona mu dala letmou pusku na tvář a odjela mu. Metro mu ji vzalo.

Jirka stál na nástupišti ještě asi pět minut. Takovou ženu dlouho nepotkal.

Domů se dostal až v půl druhé. Cestou se mu totiž do cesty připletl kostel, v němž právě probíhala Půlnoční. Ani nevěděl proč, ale zůstal až do konce.

Ráno jej vzbudil mobil na budíku.

Omyl se, oblékl a hledal snídani. Dnes ve dvě má být u bývalky a dělat Ježíška svým dětem. Ted' ovšem hledal snídani. Našel jen rohlík, co již měl dávno to nejlepší za sebou. Pomyslel si, že ještě tak jeden den a tím rohlíkem by se dal zatlouci hřebík. Jelikož ovšem nic jiného neměl, tak ho stejně snědl ho a zapíjel to čajem.

Zazvonil mu telefon. Volala exmanželka. Ať prý cestou koupí (prosím) nějaké víno. Ona je prostě děsná. Dovede jenom úkolovat. Zavěsil a žvýkal rohlík.

Zvonil mobil. Opět exmanželka. Červené. Tedy červené víno, ať koupí. Že maminka (myšleno tchýně) má na něj chuť. Zavěsil. Jedl rohlík a opět zvonil mobil. Exmanželka. Ať koupí i bílé, že tchán si dá raději bílé. Zavěsil. Šel umýt hrnek od čaje. Opět zvonil mobil. Tentokrát na to kašle. Stejně volá exmanželka s dalším úkolem, pomyslel si. Pomalu a pečlivě myl hrnek a mobil stále zvonil. V klidu postavil hrnek na linku a prošel kolem mobilu a šel si sednout. Na displeji bylo napsáno Ivana sestra. To byla ta Jirky zdravotní sestřička ze včerejška! Tak si ji totiž zapsal. Skočil po telefonu a přijal hovor.

–Haló! – zvolal do aparátu a doufal, že snad ještě nezavěsí.

–Ahoj...to jsem já. Neruším Tě? – zazněl z druhého konce příjemný ženský hlas.

–Jak bys mohla rušit, ahoj...povídej...–

Říkala, že její cesta za příbuzenstvem padla, jelikož její přítel se včera (na Štědrý den) nezřízeně opil a teď někde vyspává opici u kamarádů. Takže jestli platí jeho nabídka...projít se...dneska? Ivana má čas.

Domluvili se, že se sejdou v šest na Václaváku. Těšil se jak malý kluk.

U manželky, vlastně exmanželky, říkáme jí prostě nadále Gábina, neboť tak se skutečně jmenuje, tak u Gábiny, jej děti přivítali jásotem. To bylo radosti. Gábina se tvářila neutrálně, konec konců, jako vždy, Jára seděl před televizí. Když Jirku uviděl, vstal, podrbal se na rozkroku a šel se s ním přivítat. Pak se oblékl a odešel někam ven. Když si nazouval boty, upšoukl si.

–Pohádali se...–hlásily Jirkovi hned mezi dveřmi děti a dodávaly:

–...včera. Strejda říkal, že se na to všechno může...ale to Ti táto neřekneme, co říkal, protože to je sprostý! –

Gábina připravila na stůl. Dali si Štědrovečerní večeři, kterou ovšem vlastně jedli v poledne a o den později. Prostě „idyla“. Gábina se při jídle otočila směrem k Jirkovi a s vážným hlasem řekla:

–Potřebuji s tebou mluvit. Potom. –

–No tak jo, až budou dárky...– odpověděl Jirka a věnoval se tuhému řízku. Gábina nebyla dobrá kuchařka.

Po obědě se děti vrhnuly na dárky a Jirka se ptal Gábiny, co potřebuje.

–Musíme se domluvit, kdy si vezmeš děti. Potřebujeme s Járrou trochu soukromí a děti jsou taky přece tvoje! –

–No jasně, tak dobře. Ale kdy by se ti to hodilo? –

–Dneska! – povídá Gábina.

–Dneska nemůžu, něco mám. –

–Hm. Snad ne rande, ty gigolo? – zasmála se Gábina a Jirka neměl sílu jí vysvětlovat, že zřejmě chtěla říci, Casanova, že si to spletla s gigolem, ale to nevádí. Povídá:

–Jo budeš se divit, ale mám rande. –

Pak si Jirka vzpomněl, že Ivana říkala, že jede od 28. prosince někam pryč a tak navrhl:

–Jestli chceš, zavolám našim a zeptám se jich, jestli je volná chata. Vezmu tam děti přes Silvestra. Od 28. prosince, přes Nový rok. Užijeme si to. –

–Myslíš na tu chatu, kde přes zimu neteče voda a musíš topit jako o život, abys neumrznu? To budou tedy děti nadšené. – opáčila Gábina a dodala:

–Pokud vím, tak ses odtud v září vrátil, že se tam nedá bydlet. –

–Dětem se tam vždycky přece líbilo. Tobě to nějak nevonělo, ale mě, ani dětem to nevadilo. A vrátil jsem se, protože jsme ještě nebyli rozvedení a já mohl přece bydlet tady a ne na chatě. Chceš, nebo nechceš? Na lepší výlet nemám peníze. – řekl Jirka Gábině a pak dodal:

–Jestli ti nebude tedy vadit, že budou smrdět kouřem. –

Gábina byla totiž naprosto říčná, když někdo smrděl kouřem. Nikoliv z hospody, ale od ohně. Jednou, když Jirka přijel s dětmi z chaty, kde byly sami, tak je nahnala do vany všechny tři najednou, protože byli cítit kouřem. A nakonec byla ještě našťvaná. Chovala se tehdy jako hysterka.

–Takže co? Mám je vzít na tu chatu? –

Gábina souhlasila a Jirka šel zavolat rodičům. Od nich se dozvěděl, že chata je k dispozici a Gábina tedy vzala do ruky kalendář, listovala stránkami s měsíci a povídá:

–Takže by sis je vzal od...od...od 28 prosince a měl bys je do...do...tady do 3. ledna! – řekla Gábina a píchla prstem do data v kalendáři. Pak dodala:

–A ne že mi je vrátíš nemocný. Nebudu s nimi doma, to by mě vyrazili z práce.
–

- Domluveno. – povídá Jirka a pak se zeptal:
- Ty hele Gábino, proč vlastně nechceš mít u sebe děti? –
- Já bych chtěla, ne že nechci. To tak neber, ale Jára se před nimi zatím trochu stydí... –
- No tak Gábi, to ti povím, že Jára vypadá opravdu na stydlína... –
- Nech toho, Jirko. Jenom děláš problémy...– řekla Gábina.

Jirka chvílku mlčel a pak si neodpustil vtip a řekl Gábině:

- Ty hele. Gábi. Víš o tom, že stydlivost se dá léčit? –
- Cože? – řekla Gábina.
- No ne, nedávno jsem četl, že vědci konečně objevili gen stydlivosti. –
- No to je fajn. – řekla Gábina.
- Oni by ho objevili již dříve, ale schovával se prý za jiné geny. –
- Hm. –

Gábina neměla smysl pro humor. Nepoznala vtip. Když jí Jirka nějaký vtip říkal, tak jej velmi často nepochopila.

- Co je na tom vtipného?– říkala většinou. Nebo její odpověď na vtip byla:
- Ha, ha, ha. To je velmi vtipné. –

Jirka jednou četl nějaký vtip. Bylo tam napsáno:

- V letadle sedí Čech, Rus a Američan. Přijde letuška a říká: „Cože? Zase vy tři? –

Jirka se zasmál, ale Gábina to nepochopila.

- No chápeš? Jako, že ve všech vtipech jsou tyhle tři. Tak se letuška prostě diví?
– vysvětloval Jirka.
- A to jako nesmějí spolu létat letadlem, nebo co? No to je vážně vtipné. Ha, ha, ha.– říkala Gábina.

Jednou Jirka četl nějaký citát. Bylo tam napsáno: „Žena má být v posteli děvkou, v kuchyni kuchařkou a ve společnosti dámou. Ale běda, pokud se to

zamění!“ Přesně to poslední dobou napadalo Jirku. Gábina pro něj přestala být čímkoliv ze jmenovaného. Vnímal ji jenom jako ZOUFALKU bez smyslu pro humor.